

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lutego 2024 r., na posiedzeniu w trybie art.

535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. D.**,

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 maja 2023 r., sygn. akt IV Ka 220/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia

25 lipca 2022 r. sygn. akt VIII K 669/18,

p o s t a n a w i a:

1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

2) **obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 25 lipca 2022 r. (sygn. akt VIII K 669/18) D. D. został uznany winnym czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 180a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego Poznaniu z dnia 16 maja 2023 r. (sygn. akt IV Ka 220/23) w ten sposób, że:

- a) w pkt I uniewinniono oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i w tej części kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa,
- b) w pkt II podwyższono wymierzoną oskarżonemu D. D. karę pozbawienia wolności do 7 lat,
- c) uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt V i w jego miejsce na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w pkt IV zaskarżonego wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności połączono w jedną karę łączną 7 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności,
- d) uchylono rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny z pkt VI,
- e) na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono dodatkowo wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa osądzonego w pkt II w kwocie 208.320 złotych,

W pozostałej części utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.*

- 1) *art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 6 k.p.k. poprzez zastosowanie w pisemnym uzasadnieniu poziomu ogólności dla argumentacji stanowiska Sądu Okręgowego w przedmiocie aprobaty dla błędnej oceny Sądu Rejonowego co do oceny wyjaśnień skazanego odnoszących się do jego działalności opisanej w pkt. II wyroku Sądu I Instancji, wręcz zdeprecjonowanie wagi jego wyjaśnień, złożonych w tym postępowaniu sądowym (rozprawa w dniu 15 czerwca 2022r.) oraz w sprawie Prokuratury Okręgowej w P. o sygn. akt: [...], które ujawniają rzeczywiste, nieznane dotąd organom ścigania okoliczności dotyczące źródła osobowego*

pochodzenia narkotyków w Holandii, sposobu popełnienia przestępstwa (wprowadzenie do obrotu poprzedzał dokonywany w rzeczywistości każdorazowo przemyt, który D. D. ujawnił pomimo negatywnych dla siebie konsekwencji związanych z surowszą karalnością jako zbrodnia przemytu) oraz rzeczywistą ilość i rodzaj narkotyków dostarczonych odbiorcom określonym w zarzucie nr II, co powoduje, iż w istocie dokonano wybiórczej i niepełnej oceny postawy procesowej skazanego, przy równoczesnym pominięciu części materiału dowodowego, niezbędnych dla realizacji zasady prawdy materialnej (na które to błędny wskazują chociażby tezy z wyroku SN z dnia 20.06.1989 r. IV KR 118/89, OSNPG 1990/2/21) - a zarzut ten jest o tyle istotny, że zaskarżonym kasacją wyrokiem Sąd Okręgowy w Poznaniu w związku ze skazaniem w pkt. II wyroku I Instancji podwyższył orzeczony wobec skazanego wymiar kary z 5 do 7 lat pozbawienia wolności;

2) *art. 167 k.p.k. i w zw. art. 170 § 1 pkt. 2 cz. 1 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. i 74 § 1 k.p.k. poprzez:*

a) brak rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w zakresie wniosków dowodowych obrońcy skazanego objętych pismem z dnia 4 maja 2023r.,

b) odniesienie się wniosków dowodowych obrony dopiero w treści pisemnego uzasadnienia (str. 3), ze wskazaniem, iż ich „oddalenie nastąpiło na podstawie art. 170 § 1 pkt. 2 cz. 1 k.p.k.”,

c) przyjęcie, że „po doprowadzeniu na rozprawę w dniu 12.05.2023 r. oskarżony D. D. miał możliwość złożenia precyzujących wnioski dowodowe wyjaśnień” (k. 1186), w których podał - na pytanie Sądu Odwoławczego - jakich kwestii mają dotyczyć jego uzupełniające wyjaśnienia, których ostatecznie Sąd Okręgowy od skazanego nie odebrał albowiem na rozprawie pozostawił wniosek dowodowy w tej materii bez rozpoznania, wskazując dopiero w treści uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku, podstawę swojej decyzji, a wypowiedź skazanego była tylko oświadczeniem;

d) pominięcie dowodów zgłoszonych przez obrońcę w piśmie z dnia 4 maja 2023r. na etapie postępowania odwoławczego (k. 1183,1184), na podstawie wskazanej obronie w pisemnym uzasadnieniu, pomimo, że w/ w wnioski dowodowe

miały uzupełniać materiał dowodowy o kompleksowe wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy (skazany wcześniej nie posiadał - poza pseudonimem - danych mężczyzny, który brał udział z nim w popełnianych przestępstwach, a o którego roli wyjaśniał w tym postępowaniu i zeznawał jako świadek w sprawie Prokuratury Okręgowej w P. o sygn. akt: [...]);

3) *art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez:*

a) *pominięcie przy wyrokowaniu dowodu z wyjaśnień oskarżonego, przede wszystkim poprzez zdeprecjonowanie jego postawy procesowej, a wynikającej z wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 15 czerwca 2022r. przed Sądem Rejonowym jako Sądem I Instancji, a także oświadczenia złożonego na rozprawie odwoławczej w dniu 12 maja 2023r. (k. 1186);*

b) *błędną ocenę materiału dowodowego, pominiętego w zasadzie przy wyrokowaniu, a wynikającego z akt postępowania Prokuratury Okręgowej w P. o sygn. akt: [...], zainicjowanym przez samego skazanego, w którym podawał szczegółowe okoliczności czynów objętych pkt. II wyroku, w tym wskazał źródło narkotyków, okoliczności wprowadzenia do obrotu, po uprzednim dokonaniu ich przemytu (pomimo świadomości, iż czyn ten jest zbrodnią) oraz rzeczywiste ilości sprzedane za pośrednictwem: M. K. , J. P., Ł. K., B. G. i K. K. , zaś po ustaleniu danych personalnych osoby, z którą współdziałał w popełnieniu przestępstw objętych pkt. II aktu osk. I wyroku, znanym mu dotychczas jedynie z pseudonimu „K. ”, ujawnił tę okoliczność kierując pismo do w/w sprawy, a ustalenie tej okoliczności objęte było pkt. 3 wniosku dowodowego obrońcy z dnia 4 maja 2023r. (k. 1183, 1184), nieprzeprowadzonym przez Sąd Odwoławczy;*

4) *art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 433 § 1 i 2 k.p.k., poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, w konsekwencji poczynienie rażąco błędnych ustaleń faktycznych w pkt. Ie) zaskarżonego wyroku i orzeczenie przez Sąd Okręgowy wobec skazanego, na podstawie art. 45 § 1 k.k. dodatkowo przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa osądzonego w pkt II w kwocie 208.320 (dwustu ośmiu tysięcy i trzystu dwudziestu) złotych, pomimo, że w w/w zakresie nie było prowadzone jakiegokolwiek*

postępowanie dowodowe, zaś samo przyznanie się oskarżonego do czynów z pkt. II nie może automatycznie prowadzić do orzeczenia w/ w środka w sytuacji, kiedy skazany nigdy nie wypowiadał się procesowo w tym zakresie, a nie prowadzono w tym kierunku postępowania dowodowego; ciężar dowodu w zaskarżonym zakresie spoczywał na oskarżycielu publicznym.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I i II instancji oraz przekazanie sprawy do rozpoznania właściwemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty z pkt 3 są bezzasadne o tyle, że nie odnoszą się do postępowania odwoławczego, ale dotyczącą de facto ustaleń Sądu I instancji. Jak wynika z uzasadnienia wyroku, Sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych, więc nie mógł naruszyć wskazanych przepisów.

Zarzut apelacyjny, do którego odwołuje się skarżący w kasacji w pkt 1 został dostatecznie i adekwatnie rozpoznany przez Sąd odwoławczy (s. 3-4 uzasadnienia wyroku). Wyraźnie wskazał, że działania oskarżonego dotyczące woli pełnej współpracy i przekazywania informacji były spóźnione z punktu widzenia rozwiązania z art. 60 § 3 k.k., którego aktualizacja występuje jedynie w przypadku podjęcia współpracy z organami ścigania w toku postępowania przygotowawczego, a nie w toku następczego postępowania rozpoznawczego. Podkreślił, że niewykluczone, że nowe informacje posiadane przez oskarżonego być może miały na moment orzekania przez ten Sąd znaczenie dla organów ścigania, ale „nie miały jednak znaczenia dla organów wymiaru sprawiedliwości, które rozpoznają sprawę w granicach oskarżenia, ukształtowanych m.in. postawą procesową oskarżonego D. D. na etapie dawno zakończonego postępowania przygotowawczego prowadzonego w jego sprawie, kiedy nie wyrażał on zainteresowania ujawnieniem istotnych okoliczności ściganych czynów i korzystaniem z dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k.” Twierdzenia zawarte w kasacji w tym przedmiocie to tak naprawdę próba

kwestionowana powodów braku zastosowania instytucji małego świadka koronnego na etapie pierwszoinstancyjnym. Jest to zarzut niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

W odniesieniu do zarzutu braku rozpoznania wniosków dowodowych i wypowiedzenia się o nich merytorycznie dopiero w uzasadnieniu wyroku przez Sąd odwoławczy, uznać należy, że jest on o tyle zasadny, gdyż takie postąpienie narusza wskazane przepisy procedury. Zgodnie z art. 170 § 3 k.p.k. oddalenie wniosku dowodowego następuje w formie postanowienia. Jednak naruszenie prawa, nawet jeśli ma charakter rażący, to dla skutecznego jego podniesienia w kasacji wymagane jest także wykazanie jego istotnego wpływu na treść orzeczenia. W niniejszej sprawie z uzasadnienia niezbitnie wynika, że złożone wnioski dowodowe w postępowaniu odwoławczym były merytorycznie niezasadne. Sąd precyzyjnie wyjaśnia powód ich bezzasadności na s. 3 uzasadnienia wyroku. W kasacji skarżący nie przedstawia żadnych merytorycznych argumentów, które przekonywałyby, że wnioski te prawidłowo rozpoznane w postępowaniu odwoławczym zmieniałyby treść rozstrzygnięcia – na s. 12 i 13 kasacji jej autor jedynie koncentruje się na wykazaniu formalnego błędu Sądu.

Ostatni zarzut jest o tyle niezrozumiały, że Sąd odwoławczy dokładnie wskazał skąd pochodzi ustalenie faktyczne kwoty korzyści majątkowej (wskazuje na to także oskarżyciel publiczny w swej apelacji).

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]

